

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakove velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopenne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištevno, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Carigrad 9. avgusta. (Turški vir.) V vseh mestih Tracije, katere so Rusi zapustili in Turki zopet zaseli, bode imela veljavo za vstale Bulgare turška vojna postava. (To se pravi: Turki bodo pomorili vse kristijanske Bulgare, katere v roko dobodo. Ur.)

Velika bitva v Bulgariji je vsak čas pričakovati. (Kolikokrat so nam Turki že poročali iz Evrope in Azije?! Ur.)

Po telegramih Osman-paše je bila 7. avgusta nova bitva pri Lovči (Lovac). Rusi so bili s 300 mrtvimi in 700 ranjenimi nazaj vrženi. Turki so menj izgubili. (To je bil gotovo le manjši boj prvih straž. Ur.)

Carigrad 9. avgusta. Turška vlada je angleškemu poslaniku Layardu poročila, da bode ona sama dopolnila trdnjave v Galipoli in posadko tam pomnožila ter ta kraj sama branila. (Torej tudi Angležem nasproti uže Turki oholi postajejo in jim vrata kažejo. Ur.)

Išel 9. avgusta. Nemški cesar Vilhelm je denes zjutraj po srčnem slovesu od cesarice in cesarjeviča naslednika odpotoval. Avstrijski cesar ga je izpremilo do Ebensee. Celi shod je kazal značaj odkritosrčnega porazumljenja obeh cesarjev.

Carigrad 8. avg. „Levant Herald“ poroča: Turška vojska je zapustila Suhumkale. Uporno prebivalstvo teh krajev se bode na turško zemljišče prepeljalo.

Carigrad 7. avg. Uradni list proglašaja ukaz, naj se vsi carigradski meščani brez raz-

ločka vere v meščanske garde snujejo in v orožji izurijo.

Dunaj 8. avg. Stara „Presse“ poroča iz Aten, da bode Grška precej mobilizirala 37.000 mož. „Deutsche Zeitung“ pa iz Belgrada poroča, da je ukazano 12 bataljonov infanterije in ena artilerijska brigada iti v Zajčar in Negotin na mejo.

Dunaj 7. avg. „Pol. Corr.“ iz Belgrada poroča, da se zadnji čas srbska vlada zopet bolj za vojsko pripravlja.

Bukarešt 6. avgusta. Kakor se poroča, imajo Rusi v svoji oblasti dobre pozicije le sedem kilometrov to stran Plevne. Ruski glavnokomandujoči, veliki knez Nikolaj, je šel tja k prvim stražam, da pregleda turške položaje.

Zimnica 5. avgusta. („N. W. T.“) Pri vojnem oddelku generala Gurka, ki je v Balkanskih soteskah, sta tudi dva princa carske rodovine, velika vojvoda Nikolaj in Evgen Leuchtenberg. Zavoljo tega se bode od ruske strani vse storilo, da se ta kôr osvobodijo. (Ne samo zavoljo tega. Ur.)

Šumla 7. avg. Prehod čez Balkan v soteski Šipka je zaseden še vedno od močnih ruskih oddelkov.

Kotor 7. avg. Albanežki Turki so vpadli v črnogorsko vas Farmalzi pri Spuzu, požgali vse in odnesli orožje in več odrezanih glav ubitih Črnogorcev.

Zader 6. avg. Pri Črnem potoku tepeni bosenski vstaši so na raznih krajih bežali čez avstrijsko mejo v Dalmacijo, kjer so jim naše straže vzele orožje in živino. Despotović ima ruski potni list in terja v Rusijo poslan biti.

Cetinje 5. avgusta. Čuje se da turška trdnjava Nikšić s Črnogorci obravnava o predaji Nikšića. Tudi v bližini Trebinja so vedni boji mej Turki in Črnogorci.

Vojska.

Dobro je to, da tudi denes nij od nobene strani, ne od turške ne od ruske, z bojišča važnih poročil. To je znamenje, da Rusi čakajo novih vojsk, katere noč in dan iz sredine velike njihove države na pomoč dohajajo, Turki so pa preslabi, da bi mej tem mogli sami ofenzivno prijeti in kaj opraviti. Gotovo je, da je bila napaka ruskih generalov, prijeti z manjšino turške pozicije. Ali dozdani nevspeh, turške defenzivne zmage pri Plevni kažejo jasno, da so sovražniki Slovanstva in Rusije prezgodaj triumfirali, ko so tak krik zagnali, kakor da bi Rusija uže pobita bila.

Iz Rusije maršira zdaj, kakor rečeno, mnogo vojske proti Prutu in skozi Rumunijo. Ko se ta nabere, prijeti bodo Rusi z novega. Turki so prej uže vse postavili, kar so imeli. — Zarad tega je verjetno, da nekaj dni ne bomo važnih poročil dobivali. Mej tem se je pa varovati zmešanih poročil raznih dopisnikov.

Preko Londona dohaja nezanesljiva vest, da je Osman paša dobil še več konjice ali kavalerije in da bode izkušal zjediniti se z Ejub-pašem in Mehmet-Alijem, ter Rusom pred Ruščukom škodovati. Izkušal! Ali če bode kaj dosegel? Zdaj je uže deset dnij od Plevne, pa Turki stoje, kjer so stali.

Pisanje ruskih novin in od ruske strani inšpiciranih listov je pod sedanjimi odnošaji

Listek.

Ž i d.

(Spisal Ivan Turgenjev; poslovenil V. Eržen.)
(Dalje.)

„Gospod, daj tudi meni,“ reče Sara. Vrgel sem jej nekaj zlatnikov v naročaj, ona jih hitro pograbi, kakor mačka.

„Ali sedaj te bodem poljubil.“

„Oh, nikarte, usmilite se,“ šepetala je plašno s prosečim glasom.

„Česa se bojiš?“

„Oh, bojim se.“

„Dovolj je tega!“

„Nikarte, usmilite se.“

Strašljivo me pogleda, nagne glavo malo na stran ter dene roke navzkriž. Nijsem je dalje vznemirjal.

„Ako hočeš — evo, tu sem —“ reče izza kratkega molka ter poda roko mojim ustnam. Poljubil sem jo nehoteč.

Sara se je zopet nasmejala. Srdil sem se, ne vedoč, kaj naj storim. — „Kako si

vendar nespameten!“ si mislim. Obrnem se k njej.

„Čuj me Sara, jaz te ljubim.“

„Vem.“

„Ti veš? In nijsi huda? Ali ljubiš mar tudi ti mene?“

Sara pomaje z glavo.

„Ne tako, odgovori, kakor se spodobi!“

„Pokažite se,“ mi reče.

Nagnil sem se k njej. Sara mi je položila roke na ramena, začela motriti moje lice, mežikala z očmi ter se smehljala. — Nijsem se mogel vzdržati, poljubim jo hitro v lice. Ona se vzdigne in z jednim skokom je bila na vhodu šotorovom.

„Kako si divja!“

Ona je molčala ter se nij genila z mesta.

„Pojdi k meni.“

„Nehčem, gospod. Z Bogom! Drugikrat!“

Hiršelova kodrasta glava prikaže se zopet na vhodu. Zasepeče jej dve besedi, ona se pripogne in izgine iz šatora.

Pohitim iz šatora za njo, a nijsem opazil ni nje ni Hiršela.

Celo noč nijsem mogel zaspati.

Druzega jutra smo sedeli pri našem stotniku; kartal sem se, a ne posebno rad. V šotor stopi moj sluga.

„Nekdo vas išče, vaše blagorodje.“

„Kdo me išče?“

„Žid.“

„Gotovo Hiršel“ — si mislim. Počakam, dokler se igra ne konča, potem vstanem ter otidem. V resnici opazim Hiršela.

„Ali ste zadovoljni, vaše blagorodje?“ me vpraša, smejoč se prijazno.

„Oh, ti!“ — (polkovnik se ozre okolo) — mislim, da tukaj nij gospij — v ostalem vse jedno.

„Oh, ti dragi moj, mu odgovorim, „ti me še zasmehuješ?“

„A zakaj bi vas zasmehoval?“

„Kaj, ti še vprašaš?“

„Aj, aj, gospod častnik, kakov ste vendar človek,“ — reče in me kara Hiršel ali ne preneha smejeti se. — „Dekletce je mlado, plaho. — Vi ste jo prestrašili, prav res, prestrašili.“

izredno zanimivo, in sicer i glede vojaške situacije i glede politične. Kar do prve, razlega se po celem časništvu krik strmenja, — javljenje, ki ima pod ruskimi časniškimi odnošaji velikansk pomen. Tako pravi „Golos“: Celi ruski narod se čudi in se strmeč vprašuje, kako je to, da so se bitve pod tako neugodnimi odnošaji bile, da so se celi polki uničili in da je bil rezultat celega taka izguba?

„Novoje Vremja“ graja poveljnike, zakaj se niso prej podučili o množici sovražnikov, in znači ruske izgube kot gorostasne in nenavadne.

„Vjedomostim“ se izgube pri Plevni zde večje, nego vse druge v tej vojski skupaj.

O zadnjih bojih na jugu Balkana, katerih konec je bila turška zmaga, piše so angleškemu „Daily Telegraph“ iz Karabunarja sledeče 31. julija: Reuf-paša in Suleiman-paša sta napadla vzajemno Ruse, ki so stali v Eski-Sagri prav energično. Eski-Sagra je dobro utrjen kraj. Turki so napadali obupno; a šla je nad nje cela toča ruskih krogelj. Še hujši boj je bil drugi dan, divji boj. Turki pešci in konjiki so prodrli do šanc, a nikakor nij bilo moč ustaviti streljanja ruskih topov, ki so Turke v krilu in središči podirali. A turško napadanje je bilo brez vspeha; bilo je 800 ranjencev; tudi Mehemed-paša. Drugi dan je Suleiman-paša zopet pridrl s 15 bataljoni svojih v Črnejšgori uže večkrat naklestenih vojakov. Rusi so se dobro branili, a napad Suleimanov je bil tako nenaden, da je bil ves ruski trud zastonj. Boj je bil kratek a odločilen; Rusi so bežali na vse strani, zapustivši pet topov in veliko municije. Število mrtvih in ranjenih je bilo ogromno.

Dopisnik dunajske „Presse“ piše 31. julija sledečo podobo o novih turških neusmiljenostih ali zverstvih: Krvavo klanje, katero so doprinašali Turki oni petek v Lovči, je hujše, kakor li znana Bartolomejska noč. Brez prenehanja je trajalo klanje, dokler je bila še kaka krščanska duša v Lovči, in ne samo prebivalce v Lovči je zadela strašna osoda, nego tudi uboge kmete iz Setove in Novega sela, ki so za mestnimi zidovi iskali zavetja. Denes se umorjeni možje, žene in otroci ne mogo še sešteti, kajti noben kristijan si ne upa tja. Lovča je imela nad 500

bulgarskih hiš, imenovana dva sela nad 200, tako, da je bilo nad 4000 kristijanov na teh krajih, in kar je beguncev prišlo v Selvo in Tirnovo, ne dosegajo številke 300. Mogoče, da je nekaj še po gozdih skritih, in ako jih ne požro divje zveri, ali ako jih ne dobe Turki, da bi jih poklali, pomorila jih bode lakota, kajti mogli so samo to vzeti soboj, kar so imeli na životu, kako morejo Turki stanovati v mestu, kjer gnije toliko nepokopanih trupel, je nerazumljivo. Nastala bo bržkone strašna kuga.

Iz Armenije pa se o taistej stvari piše v „Nat.-Zeitung“: Turki bašibozuki si s tem kratijo čas, da iztrebujejo armensko prebivalstvo. Govoril sem z nekim beguncem, ki je bil bogat trgovec tam; zapustivši vse svoje imenje je vsaj ženo in otroke rešil. V Karsu samem je bilo več kristijanov kar „ex officio“ obehšenih in oropanih. Hujše pa se godi še po sandžakih; žene in dekleta poberó in prodajo v sužnost, možke pa pokoljejo. Obešenemu biti je tam uže igrača, Turki znajo svoje sovražnike vse drugače mučiti. Več očetov je bilo na kole privezanih, sè smolo namazanih, in so potem goreli pri orgijah barbarov. Kdor pozná, kako mirni, da, boječi so Armenci, ta bode umel, kaka je turška nečlovečnost. Tako se godi povsodi, kjer so Turki.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. avgusta.

Gališki deželni zbor se je 8. t. m. odprl. V začetnem govoru je deželni maršal, predsednik, dejal, da bode deželni zbor ogibal se onih vplivov, ki ga hote podvreči tujim namenom. Deželnemu zboru ne pripada potreba in pravica o mešnja vah v o ri j e n t u oglašati se; kakor koli se bode položaj uže naredil, dežela se bode zvesto okolo monarha zbirala.

Poljski „Czas“ pravi: „Naše poljsko stališče je čisto drugo, nego magjarsko. Mi razločujemo mej Slovanstvom in panslavizmom. Magjari pa vidijo ne le v panslavizmu, temuč v vsacem slovansem gibanji svojega smrtnega sovražnika in ga hote uničiti. Zato nemamo nobenega uzroka združevati se z Magjari.“ Torej tudi Poljaki pametni postajejo, če prav počasi.

Iz **Evropa** se poroča, da se je začelo preiskavanje zoper osnove tabora, pri katerem so nekateri vpili: Živela Poljska, poginila Rusija!

Iz **Solnograda** se javlja 7. avgusta: Nemški cesar je denes zvečer sem prišel, sprejet od pobočnika našega cesarja, Spinettija, v imenu cesarjevem in od načelnikov oblasti. Pelje se jutri v Išl, od koder se mu naš cesar nasproti vozi.

Iz **Isla** pa poroča novejši telegram 8. avgusta: Avstrijski in nemški cesar sta sem prišla in sta bila od princa naslednika pozdravljena. Mejsobojni pozdrav obeh monarhov je bil srčen. Nemški cesar je precej obiskal avstrijskega cesarja Franca Josipa.

Na **Hrvatskem** se odziviljo tudi od drugod pritrjevanja k resolucijam zagrebskega taborja. Iz Samobora n. pr. ima „Obzor“ sledeči telegram: „Blagoslivjuč oružje velikoga naroda ruskoga i slavne njegove vojske, pristajemo u svih točkah uz resoluciju skupštine glavnoga hrvatskoga grada. Živila braća ruska! Živila vojska cara svih Rusa! Slavodobitno izpudila staroga evropejskoga krvoloka, neman tursku.“

Magjarske novine se silno jeze na zagrebski tabor ali meeting, ker je izrazil simpatije ruskemu orožju in željo pe zjedinjenji vseh hrvatskih dežel, t. j. priklonjenje Bosne in gornje Hercegovine k Avstriji.

Vnanje države.

Z Dunaja se zdaj poroča oficijalno, da **Mithad** paša nij bil od sultana pozvan, naj bi šel na Dunaj. Vse je le njegova sleparija. Sultan ga ne mara in tudi sicer ima sovražnikov dovolj, kakor vsak intrigant.

Francoski starec Thiers hodi zaradi volitev okolo po deželi in ga republikanci povsod jako častilno sprejemajo. V gradu Stors je govoril pred 600 ljudmi in rekel: Republika Francoska bode triumfirala, zakonitost in volja narodova bosti imeli zadnjo besedo.

Angleški vladni listi govore, da ko bi Rusi iz Bulgarije umaknili se, mora Evropa (!) varovati Bulgare pred Turki. — Evropa! Kdaj je kaj storila za kristijane? Rusija je zdaj Evropa.

V zbornici poslancev je vprašal Kenedly, ali je angleške vladni znana zveza z Rusijo, Avstrijo in Nemčijo zavoljo deljenja turške države. Northcote je odgovoril, da vlada nema nič taci podučenj, katere bi mogel predložiti. Kenedly je pa dejal, da s tem odgovorom nij zadovoljen in da bo še vprašal.

Iz **Indije** se poroča, da se emir iz Kabula pripravlja vedno na boj proti Angličanom.

Dopisi.

Iz mesta Loža 8. avg. [Izv. dop.] Pripravljamo se te dni, da bomo 12. t. m. vredno sprejeli ljubljanske in druge tuje goste. Prepričali se bodo vsi došli rodoljubi,

„Krasna takova plahost! A zakaj je vzela denar?“

„Kaj ne bi vzela, ako se jej da?“

„Slušaj Hiršel, kadar zopet pride, jej ne bodem nič žalega storil — samo ti ne moli svoje suhe brade zmirom v moj šotor in naji pusti v miru; ali si čul?“

Hiršelu se zažaré oči.

„No, kako? Ali vam je všeč?“

„Da, všeč mi je!“

„Krasota! takove krasotice nij nikoder. Ali mi hočete dati denarja?“

„Tu, ná, vzemi! No, poslušaj me: ako se midva kaj dogovoriva, je več vredno, nego denar. Njo mi dovedi, a ti pojdi k vragu. Spremim jo potem tudi sam domov.“

„To nij mogoče!“ pravi naglo Hiršel. —

„Aj, aj, to nij nikakor mogoče. Pohajal bodem okolo vašega šotora, vaše blagorodje; malo se bodem oddaljil — vaše blagorodje — voljan sem vas poslužiti — malo se bodem oddaljil. Ali ste zadovoljni?“

„Dobro torej, — dovedi mi jo gotovo, žuješ-li?“

„Nij mari krasotica, — gospod častnik, ka-li? vaše blagorodje, to vam je krasotica, kaj ne?“

Hiršel se nagne in mi gleda v oči.

„Krasna je.“

„Dajte mi torej zlatnik.“

Dam mu zlatnik, potlej se ločiva. Mine naposled dan in nastane noč. Dolgo sem sedel samotni v svojem šotoru. Zvunaj je bilo temno. V mestu je ura odbila dve. Jel sem uže proklinjati žida — kar vstopi v šotor Sara, čisto sama. Skočim in objamem jo — dotaknem se z ustnicami nje lica. Bilo je mrzlo kakor led. Jedva sem upoznal nje obrazek. Posadim jo, vržem se pred njo na kolena, primem jo za roko, dotaknem se nje telesa. — Ona je molčala, nij se genila in močno je jokala, glasno in bitko. Zaman sem se trudil, da jo umirim. Ona je globoko vzdihovala. Božal sem jo, brisal jej solze; ona se nij temu protivila, nij mi odgovarjala na vprašanja, nego je plakala, plakala glasno. Bil sem ginjen — vstanem, ter odidem iz šotora.

Hiršel stopi pred me, kakor da bi zrastel iz zemlje.

„Hiršel!“ mu rečem, „tu imaš obljubljeni ti denar. Odvedi Saro.“

Žid pohiti k njej. Ona preneha plakati in in ga prime za roko.

„Z Bogom, Sara!“ jej rečem. „Bog te obvaruj, z Bogom! Morebiti se kde drugje vidiva!“

Hiršel se mi molče prikloni. Sara se zgane, me prime za roko in jo pritisne k svojim ustnam — obrnil sem se.

Pet do šest dnij sem mislil neprestano na svojo židovko. Hiršel ne dojde, niti ga je kdo videl v taboru. Spaval sem dovelj slabo; kamor sem pogledal, povsod sem videl pred soboj nje velike in rosne oči, dolge trepalnice moje ustnice nijso mogle pozabiti, kako so se dotaknile onega gladkega, svežega lica. Bil sem z oddelkom vojske poslan po živež v neko oddaljeno vas. Kadar so vojaki plenili po hišah, sem obstal na ulici, na konju sedeč. Kar me nekdo zgrabi za nogo.

„Za Boga, Sara!“

da prebiva v ložkeji dolini krepek narod, kateri je stal pretečena stoletja hrabro in zvesto za svoj rod in dom. Tudi če nemamo pokazati bogatstva — zlata in srebra — a imamo gorka srca in ljubezen do naše mile domovine. Srčno bodo sprejeti vsi došli tujci. — 11. t. m. zvečer bode Lož razsvitljen in bode godba svirala na trgu; isto je izpuščeno iz programa, kar bodi sè sledečim popravljeno. Mislim, da bode iz bližnje okolice došlo mnogo ljudi k razsvitljenji. — Kakor poizvedamo iz poročil, se bode zbrala 12. avgusta 1877 mnogobrojna množica naroda v Ložu, da z nami vred slavijo ustanovljenje mesta Loža. Vsem uže zdaj kličem: „Dobro došli!“

Iz Št. Ruprta na Dolenjskem 6. avg. [Izv. dop.] Vendar smo enkrat volitev župana končali, kar smo dolgo želeli. Poročal sem vam uže zadnjič, da smo 5. t. m. gospod A. Zajca enoglasno izvolili za svojega župana. Še celo prejšnji župan, razvpiti gospod Dolar, volil je narodno, kakor tudi gosp. Škedelj in njegova stranka, katera je pa jako slaba in majhena. Trikratni strel možnarjev naznanil nam je, da je slovenski župan izvoljen. Ravno takrat pak se oglasi zvon, ki je zadnjo uro zvonil necemu mrtvecu in menim tudi nemčurskemu bivšemu županstvu v našem kraju. Ah, da bi bil pač zadnjo zabrenkal vsem nemčurjem! Čast pak gospodu grofu Barbu, ki je, kakor je bilo poročano, uže k prvi volitvi župana nalašč z Dunaja prišel, dasiravno ni smo mogli takrat nič opraviti. Zdaj pak zopet, ko je gospod Dolar prejšnji naš župan na to deloval, da bi se volitev brez g. grofa Barba izvršila, čakal je ugodnega časa, ter razpisal volitev, ko je ravno gospod grof v Toplice odšel. Toda vrli g. grof prišel je v nedeljo popoldne domov ter šel naravnost k volitvi. Bili bi drugi graščaki enaki borilci za narodnost ljudstva, od kod bi nemčurji v deželni zbor večino dobili?

Torej so se letos Št. Ruperčanje uže dvakrat dobro obnesli; pri volitvi v deželni zbor in zdaj pri volitvi župana: S tem ste pokazali pošten značaj ter ste svojej fari vso čast ohranili. Kajti kaj tacega še nij bilo slišati od vas. Po navadi je vladal pri vas prej nemčurski duh. Zdaj pak le tako naprej,

in ne dajte se nemčurjem slepariti. Možje ste zdaj, torej možje ostanite! Bodite stanoviti v prihodnje! Čemu bi pustili, da bi bila vaša fara gnezdo nemčurske golazni? Proč tedaj, nemčurstvo in slovenska naša narodnost naj velja! Na ta način boste svetu pokazali, da ste veljavni in značajni možje in z veseljem se vas bodo vaši potomci spominjali, da ste jim pravo pot kazali. Živili narodnjaki! Živel novi župan gosp. Zajec in njegova stranka!

Iz Istre 5. avg. [Izv. dop.] Jaz ne vem, kako vi v Ljubljani mislite in čemu se vse nadejate — po izkušnjah poslednjih volitev. No povedati vam hočem, da isterski Italijani uže vidijo v duhu italijansko zastavo na Triglavu plapolati. Tako namreč računajo: Srbija in Črnagora ne bosti mirno gledali, da jima Magjari pred nosom vzemo Bosno in Hercegovino, za kateri sti toliko krvi in novcev žrtvovali. Ko bode, pravijo ti izdajice, avstrijska vojska trčila na Črnogorco, takrat bo skočila tudi Srbija na noge in Italija, Nemčija, Rumunska in Grška ne bodo doma čepele. Vse to je gotovo uže preskrbela Rusija, pravijo naši Italijani, za tak slučaj; ona namreč, pravijo, ne sme nikakor dopustiti, da bi „neprijateljska“ jej Avstrija imela čilo in veliko vojsko blizu Bolgarske, takrat, ko bode ona v Carigradu mir sklepala; kajti Avstrija tako blizu, in Anglija v Galipolji bi jej mogla preveč sitnosti delati pri takem delu; in lahko bi se dogodilo, da drugi požanjejo, kjer sedaj Rusija seje. Tako misle ti italijanski gospodje, in jaz družim prepuščam iskati, če je nekaj resnice v tem. Zato pa tudi glave zdaj Italijani strašno visoko nosijo ter našega kmeta pripravljajo na prijazen sprejem — Taljanov. Nekateri, ki so se pod Garibaldijem bojevali proti Avstriji, in takrat pisarili domov v našo Istro svojim sorodnikom, da bodo kmalu lesem prišli igrati biljard z našimi glavami, sedaj javno prorokujejo: Še dva meseca in Italijanska zastava bode plapolala na vrhu Triglava!! To isterski nevedni slovanski kmetje poslušajo in tudi verujejo in kadar se z italijanske gospodo opijo v gostilnici tudi „evviva Garibaldiju“ vičejo, misleč si — nič. Šole so nam italijanske, uradi italijanski, vse na nas reži po italijanski! No vi v Ljubljani

boste vprašali, kaj pa narodna stranka dela, da ne podučuje in budi narodne samostvesti in domoljubja v narodu? Na to moram, žalibog, odgovoriti, da tu sedaj prav za prav niti narodne stranke nij več, odkar se je, kakor pravijo, po nastojanju odličnega tukajšnjega narodnjaka zjediniła z ono stranko, ki nas talijanči in nemči na vse kripļje ter naše prošnje za narodne šole na prosto prezire. Je tu res, pet, šest mladičev došlih iz Gradca, Zagreba itd., ki so jako narodni — kričavi. Veliko Hrvatov je tako narodnih, da bi najrajši — vso rusko vojsko s carjem vred potopili v Dunavu! Kolikorkrat sem uže govoril s katero teh „nadej“ hrvatske bodočnosti, sem slišal trditi starčevičevsko oslarijo, da mi Jugoslovani nemamo večjega sovražnika, nego je Rus (!) ter da ako bode kdo rešil jug, da bode — Velikohrvatstvo. (Kje se neki kaže? Morda v judovstvu, katero bode hrvatstvo kmalu materijalno popolnem sleklo in ponemčilo!) Kaj pravite vi? Jaz nič kaj mnogo dobrega ne pričakujem od tega plitvega „Zvonomirstva“, ki je nekim mladim Hrvatom tako um in pamet pomešalo, da kaj tacega neumnega trdijo. Kar se pa tiče omejenene laške politike, mislim, da bi res zamogla nam Slovencem skuhati še vročo kašo, če se veže z nemškim „das deutsche Vaterland muss grösser sein.“ Caveant consules, jaz sem to pisal, da opozorujem kot dober Avstrijec in dober Slavjan.

Domače stvari.

— („Slovenski Narod“) je bil včeraj „konfisciran“ zavoljo uvodnega članka „Kdo nas reši modernih barbarjev?“ V članku se govori o ravnanji nam protivne stranke in o pričakovanjih našega naroda glede ruske vojske.

— (Kranjskega deželnega zbora ne bo) letos, kakor je tudi še iz tega videti, da je za deželnim glavarjem g. Kalteneggerjem tudi načelnik deželne vlade g. Widman na daljši odpust šel, najprvo z družino na Bled, potem pojde baje še drugam.

— (Naš tabor v Udmatu) je sicer prepovedan, ali resolucijo slovenskega naroda in mnenja Slovencev o orijentalnih zadevah, naše simpatije do bratov Rusov in do

Bila je bleda in zelo vznemirjena.
„Gospod častnik, gospod — pomagajte, rešite! — Vojaki nas plenijo. — Gospod častnik!“

Izpozna me in zarudi.

„Ali ti stanuješ tukaj!“

„Da, tukaj.“

„Kde?“

Sara mi pokaže malo staro kočico. Na dvorišči te kočice ubijala se je na vse kripļje umazana židovka, razpletenih las, da iztrga iz rok mojega dolzega stražnikarja (Wachtmeister) Siljavke, prasca in tri kokoši. Smejoč se, je stražnikar dvignil plen kvišku; kokoši so zakokotale, prasec je zacvilil. — Druga dva kirazirja sta nalagala na konje seno, slamo in vreče z brašno. Iz kočice so se čule maloruske grde psovke in kletvice. Zazovem svoje vojake, ter jim zapovem, da naj žide puste v miru in da jim nič ne vzemo. Vojaki so ubogali; stražnikar se zažene na svojo kobilo in z menoj odjezdi na ulico.

„No, pravim Sari, „ali si z menoj zadovoljna?“

Pogleda me in se mi nasmeje.

„Kde si bila cel čas?“

Ona zamiži.

„Jutri pridem.“

„Zvečer?“

„Ne, gospod, jutraj.“

„Pridi torej gotovo in me ne varaj.“

„Nikakor — ne varam vas.“

Gledal sem pohlepno za njo. Po dnevi videla se mi je še bolj krasna. Spominjam se, da me je osobito omamila jantarova boja nje lica in modrast lesk črnih las. — Pripognem se raz konja in jej vroče stisnem majheno ročico.

„Z Bogom, Sara, — priditorej gotovo!“

„Pridem.“

Drugi dan vstanem vrlo rano, se oblečem ter grem iz šatora. Jutro je bilo prekrasno: solnce je baš vzhajalo, na vsakej travici zibal se je rosin biser. Vzpnem so na visok nasip in sedem na kraj ograje. Pod mano je odprlo žrelo ogromen top. Gledal sem raztreseno na okolo. Kar zagledam kakih sto korakov daleč sključeno osobo v sivem kaftanu. Izpoznam Hiršela. Dolgo je stal na jednom mestu ne-

premakljivo, na jedenkrat stopi na stran, se ozre pozorno in boječe — sede, oprezno stegne vrat in se zopet ozre, ter pazno posluša. Jamem pozorno motriti vsako njega gibanje. Seže z roko v nedrije, izvleče kosič papirja in svinčnik, ter začne nekaj pisati ali risati. Zdaj pa zdaj je malo prejenjal v svojem poslu, strepetal kakor zajec, ter se pozorno ogledal po okolici, kakor da bi risal naš tabor. Po večkrat je skril svoj papir, zablestel z očmi, srkal zrak v sé, ter se zopet lotil dela. Naposled séde žid v travo, izzuje papuče ter va-nje skrrije papir; ali prej, nego je mogel vstati, se pomoli izza nasipa, kakih deset korakov od njega kosmata kapa stražnikarja Siljavke, ter se počasi povzdigne z zemlje tudi cela dolga njega zavaljena podoba. Žid je bil s hrbtom obrnen proti njemu. Siljavka približa se hitro in mu položi na rame svojo silno roko. Hiršel se strese. Zatrepetal kakor šiba na vodi in zajavka s slabim, bojazljivim glasom. Siljavka grozno zavpije nad njim in ga zgrabi za vrat.

(Dalje prih.)

slavjanske stvari, so časniki raznesli po vsem svetu. Mnogi inostrani in vsi glavni slavjanski listi so jo odobravaje omenili ali ponatisnili. S tem svet vse jedno ve, kaj mislimo. Organ naše nemško-liberalne (!) stranke „Tagbl.“ se v posebnem ali jako neumnem in otročjem članku veseli te prepovedi našega taborja. To je nemška „liberalnost“. Svoboda za mene, a ne za tebe. Poznamo se in se — bomo poznali, ako Bog da!

— (Svečanost v Ložu), ki bode prihodnjo nedeljo, je, kakor čujemo, uže dovoljena od politične oblasti. Če bode lepo vreme, bode udeležba od vseh krajev obila.

— (Prof. dr. Krek), naš rojak, se je te dni mudil v Ljubljani. Njegovo učeno nemško delo: „Uvod v zgodovino slovanske literature“ je uže vse razprodano in pripravlja učeni avtor novo pomnoženo izdajo.

— (Imenovanje.) Naš rojak, g. Andrej Uršič iz Goč pri Vipavi, do sedaj rudarski svetovalec v Pragi, je postal rudarski nadsvetovalec.

— (Na predvčeršnjem mesečnem semnju) v Ljubljani je bilo 800 glav goveje živine prignane, kupca, posebno za krave, veliko z Nemškega in Švajce in so bile jako drage in se jih je dosti prodalo. Konj je bilo menj in slabša kupčija.

— (Dr. Böhm), kočevski zdravnik v Novem mestu, hoče se v „Tagblattu“ od vtorka zagovarjati, pa se ne more in ne zna. Kar je res, je res. Ne more ovreči, kar smo mu resnice povedali, potem pa reva misli, da bi se opravičil, če druge črtni poskuša. Tako neumno se nihče ne zagovarja, ki je pameten.

— (Na Vrhniki) se pripravljajo na volitve za občinski zbor. Upamo, da se bodo narodnjaki odločno na noge postavili in sicer baš kljub izidu zadnjih deželnih volitev zmagali. „Laib. Tagblatt“ uže vpije nad nje, kar je dobro znamenje.

— (V Bled) se napravlja baje 15. t. m. več družeb od tod.

— (Vranska narodna čitalnica) napravi dne 19. avgusta, kakor vsako leto, veselico združeno s tombolo in plesom na čast Nj. Vel. presvitlega cesarja Franjo Josipa. — Zabava bode prav domača. K obili udeležitvi od blizu in daleč vabi najuljudnejše Odbor.

— (Zakonska tička.) Piše se nam: Začetkoma tega mesca vnele so se saje v dimniku nekega posestnika na Vranskem. Ogenj je bil tekoj zadušen. Vendar se je tega neki pisar tamošnje sodnije tako prestrašil, da ga je drugi dan kar zmanjkalo. Njegova žena jo je tudi z njim pobrisala. Vbegla sta v množico neizbrisljivem spominu na Vranskem ostala, — zavoljo tega tudi vsestransko popraševanje za njima, vendar so jima šaljivci srečen pet voščili. Nauk za vse: Ne zaupaj vsakemu, od koder koli prišlemu, kar na nos na vrat; mnogo sitnosti in jeze si bodeš s tem prihranil!

— (Toča) je pobila prošli četrtek po štajerskem Pohorju. Kosi, ki so padali na tla, imeli so v premeru 25 do 30 milimetrov in so po nekaterih krajih bili šest centimetrov visoko nakopičeni. Tiče in kokoši so našli mrtve in živina na prostem je bila do krvi raztolčena.

— (Stlačen.) Prošlo nedeljo je šel v Celji nek hlapec po nasipu proti kolodvoru domov, a zgrabi ga mašina in ga vleče soboj, da so ga drugi dan mrtvega in vsega stlačenega našli blizu tamošnje tovarne za kis.

Razne vesti.

* (Grofovska telegrafistovka.) Generalni direktor za poštarstvo in telegrafstvo je imenoval grofico Hedvigo Wimpffen za telegrafistovko. Ona je hči dvornega svetovalca grofa Karla Wimpffena. To je prav tako, kakor z onim grofom, ki je uže leta in leta železniški čuvaj v Krkonosih, kjer premišljuje o resničnosti stavka: sic transit gloria mundi — tako-le mine gloria tega sveta!

* (Zanimiva pravda.) Občinski zastop v moravskem mestu Fulneku je svojemu tajniku naročil, naj pobere zaostale davke. Ta pa je od pobranih denarjev zadnja tri leta zaleparil 8000 gld. in pomanjkljaj v knjigah s tem pokrtil, da ga je vpisal mej zaostale davke. Ko se je prišlo njegovim sleparstvom na sled, — se gre pa tajnik vstreliti. Kaj hočejo pa zdaj početi? Davkarija terja davke, češ, naj jih pa zastop razdeli na posamezne meščane; toda občinski zastop s to salomonsko razsodbo nij zadovoljen, meščani pa komaj pričakujejo ali in kako bodo prisiljeni uže plačane davke še enkrat plačati.

* (Samoumor.) Major Beniško pl. Dobroslav se je v Lincu obesil na plot v vrtu. Uzrok samoumora so slabe premoženjske razmere. Bil je rodom Čeh, iz bogate, plemenite rodbine, a zapravljal je svoje premoženje in zastavil svojo penzijo. Pri njem je živela dalj časa neka sorodnica, ki je vlekla na leto 1200 gld. obresti. On pa jo je dejal pod kuratelo, češ, da je trapasta. Zdaj je sodnija to kuratelo izpoznala za krivično in ona ženska je šla k drugim sorodnikom. Tako major nij imel kaj jesti in se je z vrvice na oni svet preselil.

* (Strela ubila.) V Seesnu pod Harcem na Nemškem se je zgodil čuden dogodjak, da je strela udarila v streliščni šotor, ter ubila štiri može; dva mej temi sta bila dvojčka; oba brata sta v življenji vedno skupaj bila; rodila sta se oba v taistej uri, oba sta bila pri taistem mojstru izučena, oba sta slu-

žila pri vojaki pri taistej kompaniji, oba sta se borila skupaj na Francoskem, in zdaj sta tudi oba v taistem trenutku iz življenja šla.

* (Osveta zaradi zaničevane ljubezni.) Plemenitaš De Prisco v Napolji na Italijanskem je ljubil neko tamošnjo damo, katera pa nij marala zanj. Po razburjenem prepiru jej reče De Prisco, da se bode maščeval. Nekaj dni pozneje jo krivo ovadi pri sodniku, da izdaja ponarejen denar. Preiskali so hišo in našli v njej ponarejen denar; a policaji protokola nijso hoteli podpisati, češ, da je Prisco sam denar tja uteknil. Sicer se je še eden uradnik od sodišča spominjal, da je on denar pred nekaterimi dnevi videl v Priscovih rokah. K temu pride še zagotavljanje omenjene dame, da je ona nedolžna. De Prisco, državni uradnik je bil takoj iz službe odpuščen in sodniji izročen.

Dunajska borza 9. avgusta.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gld.	75 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	90
Zlata rent	74	90
1860 drž. posojilo	111	25
Akcije narodne banke	824	—
Kreditne akcije	166	25
London	122	65
Napol.	9	81
C. k. cekini	5	85
Srebro	107	20
Državne marke	60	30

5000 kilogramov

zgodnjega rožnega krompirja Early-Rose, najokusnejši in najrodovitnejši krompir je na prodaj po 5 gld. 100 kilogramov pri

M. Pirou

(507—1)

v Kranji.

Dobra

prodajalka na drobno

se sprejme za mešano trgovino na Kranjskem precej. Ponudbe naj se oddajajo v F. Müllerjevem annoucen-bureau v Ljubljani. (206—2)

Štev. 10818.

(203—2)

Razglas.

Ker so se konec julija t. l. mej tukajšnjem delavskim stanom osemkrat prave človeške kože zdravniško opazile, tak se prebivalstvo nujno vabi, se stavljenja koz obirnejše poprijeti, kakor se je to dosedaj zgodilo, ker se ravno to stavljenje kot edini pripomoček zoper epidemično vnetje te bolezni živo priporočati mora, in ker stavljenje koz, ki se vsako soboto po poludne na mestnem magistratu brezplačno godi, slehernemu priložnost da, si kože, naj bo uže prvokrat, ali pa v novič staviti dati.

Mestni magistrat v Ljubljani,

1. avgusta 1877.

Na gospodstvu Kraj pri Brežicah je na prodaj

1100 veder izvrstnega belega vina

po znižanej ceni, skupno, kakor tudi v partijah od 20 veder naprej. — P. n. kupci, kateri bi želeli vino na mestu pokusiti, naj izvolijo poprej pismeno naznaniti oskrbništvu omenjenega gospodstva, prihod v Brežicah, dan in vlak, da se jih more na železnici s priliko počakati. (196—3)

HENRI NESTLE-jeva

redilna moka za deco.

Edino prava: Ako so etikete vsake doze s podpisom iznajditelja „Henri Nestle“ in pa s podpisom glavnega založnika „F. Berlyak“ prepisane.

Središčni zalag za Avstro-Ogersko:

■ Dunaj, mesto, Naglergasse štev. 1. ■

Glavni zalag v Ljubljani pri Vilj. Mayrju, lekarna „k zlatemu jellenu“ na Marijnem trgu. (197—3)

Tujci.

7. avgusta:

Evropa: Mnly iz Pulja. — Gradišnik iz Borovnice. — dr. Krek iz Gradca. — Buzzi iz Pulja.

Pri Slonu: Prelesnik iz Kamnika. — dr. Eržen iz Litije. — Pekle iz Trsta. — Vester iz Čadeža. — Socielo iz Trsta. — Podgoršek iz Karlovca. — Žvanut iz Vipave. — Polak iz Dunaja. — Kišel iz Kairo.

Pri Maličci: Eisner iz Dunaja. — Basevi iz Trsta. — Pavašević iz Portore. — Kohn iz Dunaja. — Mitterer iz Gradca. — Weis iz Dunaja. — Neuburger iz Berlina. — Kaiser iz Dunaja. — Tscherein iz Lvova. — Kebl iz Kočevja. — Fischer iz Dunaja.

Pri Zamoreci: Schwarz iz Gradca. — Kocijančič iz Kranja. — Mihelič iz Loko. — Lavrič iz Gradca.

Karl Sirk,

notar v Brežicah (Ranu) na Spodnjem Štajerskem, prodá 120 veder prav dobrega starega in novega

Iutenberškega vina

domačega pridelka, katero je za butelije ali pa za mešanje in zboljšanje slabjših vin posebno pripravno, precej in po vredni ceni, tudi po 5 veder ali pa vse vkup. Vprašanja se bodo hitro odgovorila. (208—1)

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Lastnina in usk „Narodne tiskarne.“